

— Чорбаджи, отвори! извикахъ по турски.

— Онъ-башията! пришушнх си Марко безпокойно; трѣба да го скриемъ на друго мѣсто, и безъ да обръща внимание на новото хлопание на вратнята, затече се въ обора.

— Иванчо! викнх той въ сламеника.

Отговоръ нѣмаше.

— Заспалъ е. Иванчо! викнх по-силно.

Никой се не обади.

— Ахъ, ще е бѣгалъ, завалията, каза Марко, като забѣлѣжи едвамъ сега, че той завари вратата отворена на обора. Послѣ прибави угрижено: какво ще стане съ това момче сега?

На всѣки случай той го извика пакъ нѣколко пѣти и като не доби отговоръ, Марко се върна къмъ вратнята, която се хлопаше силно, до строшавание.

II.

Б у р я т а.

Наистина, при първото потропване на портата, и безъ да помни и знае какъ, Иванъ Краличтъ се прѣхвърли обратно прѣзъ зида и падна на улицата. Нѣколко мига той стоя зашеметенъ. Послѣ се озърна внимателно на около си, но видѣ само непроницаема тъмнина. Черни бурни облаци затуляхъ небето вече; вечерниятъ хладъ се бѣ прѣобърнхлъ на студенъ вѣтрець, който шумеше жаловито изъ пуститѣ улици. Краличтъ улови първата, която му се случи, и тръгнх бързишката, като пипаше зидоветѣ за да се управля, и се спрѣпаше въ баритѣ. Всички врати, кюпенци, про-